

RMK D. 917.

V A L T O Z A S A
Az Néhaj Tekéntetes és Nagyfágos
boldog emlekezetű
RAKOCI SIGMOND-
N A K;

az az:

Az ő kegyes, és külömb külömb féle jofzágos
cselekedetekkel tündöklő életének, és boldo-
gul e világbol valo ki-mulásának Poetica
inventioval valo le-írása Deákul
és Magyarul;

Mellyes

B O R S A T I P. F E R E N C Z
A' Váradi Gymnafiumban Poetica Claffisnak ideig
valo Collaboratora szerzett.

V A R A D O N;
Nyomtatott SZENCI KERTESZ ABRAHAM által.
1 6 5 6 esztendőben.

P R O G R A M M A
Ad Celsissimam PRINCEPES benignam Or-
thodoxarum Scholarum Nutri-
cem, &c.

Thespiades pelagum petierant forte sorores
Præter spem, quibus at parva Carina fuit
Æquore cum medio Divæ vada livida verrunt
Nascuntur Musis mille pericla meis
Ecce Notus, Boreasque ruunt, creberque procellis
Affricus, & timidam perfurit unda, ratem.
Iactatur Pelagi ventis huius naufraga puppis!
Huius nullum, quod se Cymba revertat, habet!
Syrtybus huius vastis tolluntur Dia sororum
Turba, quibus Titan nullus ab axe micat!
Iam Diades ventos, tortas sensere charybdes.
Iam puppis scopulos inter & inter erat.
Dum mea sic Navis diris agitur ab undis
Et fieret Musis nulla medela meis
Ecce mihi tandem Tua Lux Celsissima Princeps
Effulsit mediis, heu! rosta in tenebris!
Tu, mihi Pleiades, procul, ignea Sidera circum
Fulsisti, in mediis Tu Cynosura, vadis.
Quando minas Pelagi ferret mea Cymba, refulsisti
Tu, mihi Patakidum, candida, ab orbe Pharos
Ad Te iam properat Princeps mea sessa Carina
Illustra miseras lumine queso Deas.
Ut tandem scias, mea, Terenitente charybdes
Vitare, & portum, possis habere, ratem.

Nata Diis Princeps, Nutrix & Palladis alma
Te mea. Te poscit nunc, Dea, magna Parens
Ad Te currentem Zephyro lenire Carinam
Dignare o Princeps maxima cura Deum!
Magna Parens succurre Tuis, ne sperne sorores
Aonius, supplex Te mea Musa petit.
Dulce levamen ades nostram quoque, dirige pup-
Submergi queso ne patiari Deas. (pina)
Sint licet indigna Musa, tamen Abna vocantis
Adsis: Virtutis fac peto, Matrui opus!
Nam Pater omnipotens, Princeps Te sydera Musas
Christiadas inter maluit esse Deas.
Irradia: ut radius, miserè, fulgentibus, actas
Undis Thespiades: queso benigna Parens.
Te mea Musa canet Phæben, & Te Duce Pindus
Culina fulgebunt: Te; Dea clamat, ave.
Ergo pio: iustus, casta joca parca iuventa,
Et nullo imbutos accipe felle sales.
Sparsa Lycamben hic nulla cruoribus hasta,
Nulla per infamem iacta sagitta Phaphnem.
Pota sed Aoniis mihi Musa est parcius undis
Mollia ne nimis falleret ora liquor.
Ergo magna Parens que mittit, fronte serenâ
Parva licet, miserè dona Clientis, habeo.

Illustris. Cellitudinis V.

H. C. F. B.

Citharákkel pengő rendelt szép versei.
Tarentula modra formált nevetéi.

Hogy ha mosolyodik csálni igyekezik,
Jaj neked ő mérge ha reád érkezik,
Ki hízkelkedéssel fokakhoz férkezik,
Kiknek végre testek tűzzel verétezik.

Példa erre Sándor telhetetlensége,
Kit világnak meg-csált ő hízkelkedése,
Absolont természet ragyogzó szépsége,
Annibált pohára, s' ez volt az ő mérge.

Pompeust ez világ fényes dicsőiségre,
Emelte Juliust Császári felfégre,
Ki-ontaték végre mindeniknek vére,
Illyen e világnak, kivel fizet, bére.

Tettetett orczával ha rád mosolyodik,
Hidd-el hogy csalárd ő, s' azért hízkelkedik,
Miként hálójában akadgy kereskedik,
Ha meg-tréfál rolad az után kérkedik.

Mert szeret e világot hízkelkedésével,
Azon olálkodik hogy s' mint ejtessen-el,
Sok jokat ígér ő mézzel kent beszéddel,
De belől ígéret van tele méreggel.

Miként a' madarász madarat lip szoval,
Ez világ iffjakat csal ajánlásival,
Ő magához hajtván vidám orczájával,
Csak hamar el-vefzi mérges fulánkjaival.

Tekéntetes SIGMOND hogy hallá ezeket,
Személye változék vén piros színeket,
Tartya elméjében hallott beszédeket,
Csudállyá világi ravalás szépségeket.

Serényen ezekről midőn gondolkodnék,
Zöldellő pásittján kertnek hogy bánykodnék,
S' gyakorlatossággal égre fohászodnék,
Istenhez magában szíve kívánczkodnék.

Mennyei Szerelem azonban kezijét,
Meg-vonyá, s' lebhété SIGMONDNAK a' szívét,

Mert mé-
nek színe
alatt mér-
get ad in-
nya.

Idig való
gyónór-
seg őök ve-
szedelme-
hoz.

Sigmond
csudállyá e'
világnak
ravalásá-
gát.
Elnékedik
mint távoz-
tassa el su-
káját.

Hogy egy-
nyörűség

Kinek

Íll el ne bo-
ritásfák,
mennyi se-
relem meg-
előzi Sig-
mondot, s'
hog' magá-
nak tartsa
meg-lővi.

Jesus Sig-
mond lelkét
mennybe fel-
vitéi An-
gyalok zen-
gében.

Féltik lelke
Isten dicső-
ségétől.

Helyhez-
tett a' bol-
dog lelkek
közé, nem
oly áthatat-
lan ékességek
közé mint
az hol az
előt elvala.

Vigadnak
melly a' men-
nyek fere-
gek.

Kinek piros vére fogá kert zöld fűvét,
Ezzel-is nevelé kertnek ékességét.

Oh! mely csudálatos iffjunak véreből,
Szép rofa fa neve nagy hirtelenségből,
Barlony szinnel tellyes rofák ez tőkéből,
Tündöklének miként Rubint a' gyűrűből.

Jaj keserves eset! zöldellő páfiton,
Kegyes SIGMOND fekszik félig már meg-holton,
Mennyei szerelem kit meg-lőve otton.
O mely sokan firtak bizonynal e' forfon.

Azonban Gábiel Archangyal mennyegből,
Angyali fereggel küldeték Iftentől,
Kiknek ékességek le-hata az égből,
Félnék arczelattok a' nagy dicsőségtől.

Órvend az Angyali fereg az iffjunak,
El-fogá Gábiel lelkét a' SIGMOND NA K,
Hogy hamar bé-vinné keblébe Abrámnak,
Holott alleluját zengene Jესusnak.

Fel-vivék tapfolvan szép iffjunak lelkét,
Vitelben a' lélek égne dicsőséget,
Öltöze magára napnak fényességét,
Csudállák az egek ennek ő szépségét.

Fejérb az Hattyunak ő ékességénél,
Tündöklőb az lelke aranyánál s' ezüstnél,
Sokkal tekinteteseb Carbunculus kőnél,
Nem tisztult egyébbel Jესus érdeménél,

Gábiel hogy lelkét az Herczeg iffjunak,
Mennyegben fel-vivé kertében Jესusnak,
Azt ott helyhezteré, holott virágoknak,
Halhatatlanági Christustul ragyognak.

Tapfolának ezen Angyali feregek,
Szörnyen vigadának a' boldogult lelkek,
Hogy meg-bővítették az ő szent feregek,
Tündöklést nyujtanak az égbéli jegyek.

Ez kertben élő viz Jესus Christus vagyón,
Kinek az ő partyán zeng a' sok Hálcyon,

Tengo

Tengelicz, Gerlicze, zöldellő ágakon,
Gyönyörű notákat fujnak Cedrus fákon.

Szerelmetessége nagy e' szép forrásnak,
Soklága mellette van plántálva fáknak;
Kik alatt ferege mennyei Musáknak,
Örökké dicséri szent nevét Jესusnak.

Ez kertben van amaz szentséges jo Manna,
Kit ez világra szült Bethlemben Mária,
Kinek lábát mosá könyvével Magdolna,
Es kiről jövendőlt Prophetissa Anna.

Calliope midőn Musák ékessége,
Szemlélné SIGMONDOT Angyalok ferege,
Hogy az égre vinné, szerelmetessége
Fel-indítá szívet, s' ilyképpen keserge.

O én kedvem SIGMOND s' minden vigaságom,
Miert távozá-el örök vidámságom,
Lám te benned vala halhatatlanlágom,
Jaj jaj miert hagyál-el én világosságom!

O Nagylágos iffju el-hagyád ez földet,
Nagyobra bősülléd te a' fényes eger,
Kévanom békével szent Idvezítődet,
Nézzed és örökké áldgyad Istenedet.

Mennyei lelkeknek dicső hajlékokat,
Kévanom örökké lakjad szent házokat,
A' Christus kertyében plántált virágokat,
Vigággal szemlélyed szentséges Rosákat.

Befizédét végezvén a' bölcs Calliope,
Bánatos orczával az eget szemlélé,
Mint midon Gerlicze a' tárlát keresné,
Az levegő égen így magát el-vivé.

SIGMOND uj lakola mennyei várasnak,
Csudállá szentlégét annak az országnak,
Bölcséget hogy látta Tőmjénnek Myrrhának,
Kikkel szent oltáron a' lelkek áldoznak.

Azon kívül SIGMOND Jესusnak kertében,
Magát vigasztallá nagy gyönyörűségben,

B

Láttya

Örökök
Christuskö-
ről a' boldog
lelkek.

Az Eszef-
vég e' föld-
ről keserve-
sen nézi
Sigmond-
nak el me-
nést, nem
reménylve
helyében
hasznos pa-
tronust.

Kévan örök
vigaságok
a' boldogult
lelkeknek.

Örök a' bol-
dogult lel-
kek köz-
sége.

Láttya virágokat hogy vadnak szép rendben,
Fris szellő taplállya itt lengedezésben.

Csudállya Rosáknak szép öltözeteket,
Külömb külömb féle virággal mezőket,
Mennyei Violák ékes nevéket,
De nem tudgya medgyen látván mind ezeket.

Szép Hyácinthust a' nagy Abrahámnak,
Jesse törőkéből fel-nőt virágoknak,
Liliumit nézi a' kegyes Juditnak,
Csudállya Rosáit a' ízűz Susánnának.

Ísák csömötrén Jákobnak virágit,
Szemléli ez kertnek minden ékelségit,
Örvendez magában hogy ily nagy szépségit,
Ez kertnek láthattya dicső gazdagfágit.

Spikínardit nézi más felől Dávidnak,
Balsamom virágit a' szűz Máriának,
Tündöklő Rosáit a' Magdalenának,
Ekes ragyagzást szent Apostoloknak.

RAKÓCI SIGMOND hogy ezeket szemlélné,
Virágok szépségét ékeffen kedvelné,
Ő hozzájuk valo kedvét ki-jelentné,
Szerelmes beszédét ily képpen el-kezde.

O! ha szabad lenne énnékem el-válnom,
E' szentséges kertben virággá változnom,
Virágok közt lenne én illatozásom,
Jesufnak kertében örök virágzásom.

O édes Jesufom! kedvem s' kívánságom,
Szentségem, örömem, minden vidámságom;
Szent érdemed által én ártatlanságom,
Hálá légyen néked hogy vagy vigalságom.

Alig végezé-el SIGMOND ez beszédét,
Leg-ott vé ezében virággá lételeit,
Fejér Liliommá valo fel-nevését,
Vigad, virágok közt mert láttya élését.

Leg utoljzor SIGMOND szollá ez beszédet,
Dicsérlek én édes Jesufom tégedet,

Hogy

Hogy ennyire kedvelléd szegény lelkemet,
Örökké éneklek szentséges nevedet.

Jesufom virágja én immáron léfzek,
Halhatatlanságban mind örökké élek,
Alnokfágatúl már világnak nem félek,
Christus én életem s' én-is néki élek.

Istenemnek kertét Cáfia illattal,
A' szent virágok közt magasztalásokkal,
Vég nélkül valo fok szent áldozatokkal,
Bé-töltöm, s' dicsérem Istent háládással.

Szerelmes Jesufom te ártatlan Bárány,
Juda nemzetéből hatalmas Orofzlán,
Te kivüled lelkem már semmit nem kíván,
Nem félek haláltul, már mérget rám nem hán.

Jesufom! már léfzek te szent Liliomod,
Szentséges kertedben bé-plántált virágod,
Ez után kit táplál örökké hatalmod,
Élleleszfen vég nélkül szentséges harmatod.

Végezé beszédét SIGMOND ezek után,
Tapolnak virágok mennyegben ujulván,
Jesufnak örömmel Hosánnát kiáltván,
Viglással dicsérik nevét magasztalván.

Azonban érkezék a' szent kertnek Ura,
Boldogult lelkeknek Christus Directora,
Kinek oldalából élő viz ki-forra,
Minden élő lelkek mennek innya arra.

Fellyül halad mindent kedvessege ennek,
Nem éri-fel izit édessege méznek,
Kellemetes színe hogy nem mint ezüstnek,
Ehez folyamodni mindenek sietnek.

Ez kutból Jesufunk kegyes virágokat
Öntöz, hogy hozzanak kies illatokat,
Halhatatlansággal szép piros Rosákat,
S' éltet ez harmattal ékes Violákat.

SIGMONDOT Jesus hogy látá uj Virágot,
Öntöznie kezdé a' szent Liliomot,

B 2

örökké Al-
lelket le-
sűnnek
mond.
Mivel világ
alnokfágá-
tul meg-
mentette s-
Országába
be vitté.

A' boldog
lelkek örül-
nek.

Jesufom kút-
fő.

Sigmond
az boldo-
Meg-
sult Lelkek

Az Szent
Patriarka-
kal és Apo-
stolokkal.

Kevan örök-
ke az Sze-
sekkel Je-
sufnak ál-
doszani.

Az boldo-
gult lelkek,
közöttük be-
vételük.

Vigad id-
őztetésnek

közt Jéfus:
hogy látta,
kegyeffen
parauzoló-
lyan örökre
vigadni.

Meg-áldá teremjen: fok számu virágot,
S' mennyei oltárra hozzon áldozatot.

Idveffég váltága ez kegyes SIGMONDOT,
Szoléta ckképpen az új Liliomot,
Fellyül mullya színed a' szép Spikinárdot,
Es te ragyogzáfod tündöklő Smaragdot.

Mint az Hengédi szép szőlőében Cyprus,
Olyan én SIGMONDOM tündöklő Saphirus,
Mint velem vigadoz kedves Paranyphus,
Kertemben virágozik piros Hyacinthus.

Teremjél kertemben SIGMOND szép Virágom,
Libánufrol kedven hozott Cedrusom,
Myrrhát s' Tömjént termő zöldellő Hermonom,
O! mely szép vagy immár szerelmes SIGMONDOM.

Most te ki lakozol az én szép kertemben,
Dicsőült lelkeknek ő szent feregekben,
Jő hozzám kegyeffen, s' vigadgy szerelmemben,
Tapfoly mert régen vagy szerelmem kedvében.

Itt lakjál szerelmem drága fűvek hegyén,
O! én szép Galambom Jéfusod mezején,
Örvendezz kegyefem e' Sion tetején,
Illatozzál e' szent Libanus erdején.

Mitsoda vagyon a' te szerelmefedben,
Egyéb szerelemnél te Idvezitődben,
Kinek élz örökre szentféges keblében,
Ez téged örökké tart az ő kedvében.

Ily szokkal illeté Jéfusunk SIGMONDOT,
Es fel-öltözteté mint szép Spikinárdot,
Aloes illattal s' Myrrhával; új Holdot,
Ugy hogy fellyül mulá a' szép Hyacinthot.

Egbéli Rosák közt Christus Lilioma,
SIGMOND vigad, s' vagyon néki nyugodalma,
Mulando dolgokkal nincsen aggodalma,
Örvend, s' Jéfusban van minden bizodalma.

Azonban hogy SIGMOND fel-vitetett volna,
Mufáknak szálláfit Calliope írva.

Körül

Örökkévaló
dicsőffig-
ben.

Meg dicősi-
té Sigmon-
dot Jéfus
örök életnek
koronája-
val.

Calliope
minden tu-
domanyak.

Körül járja, mondván senki ne mulatná,
Hanem gyafz ruhában öltözni indulna.

Kegyes természetű RAKOCI SIGMONDUNK,
Tőlünk el-vitetett, ki volt vidámságunk,
O jaj jaj Mufáknak ujjul hármassajunk,
Ha derül viglágra immár a' mi napunk?

Ez szokot hogy hallák Heliconiáról,
Zokogva a' Mufák jönnek Parnassufrol,
Thália bánkodván siet Hyampufrol,
Nereides Nymphák a' széles Pontufrol.

Délós szigetéből keserves Dianna
Erkezik, s' Tyrrhenum tengerről Minerva,
Pindufnak hegyéről Erato jajgatva,
Jönnek minden feől a' Mufák zokogva.

Már Isten-afzszonyok hogy jelen volnának,
SIGMONDNAK halálán igen bánkodnának,
Ő el-távozásán felette sirnának,
Ott Calliopetul ily szokot hallának.

Oh keserves Mufák földnek dicsőffégi,
Bölcsesség követő ifjak ékeffégi,
Tudomány szerető Ur fiak viglági,
Halhatatlanágnak szép fényes csillagi.

El-vitetett SIGMOND ki volt ékességünk,
Menybe fel-vitetett a' mi fenyeségünk,
Sákban öltözzünk már nincs gyönyörűségünk,
Örökké gyászollyunk el-költ dicsőffégünk.

O tündöklő Phœbus csillagok szépsége,
Cynthia szép égnek egyik ékessége,
Lucifer hajnalnak nagy gyönyörűsége,
Öltözzetek gyázban csillagok ferege.

Sicelides Mufák sirjatok mindnyájon,
Oreades Nymphák zokogjatok azon,
Hogy el-költ vigságtok nincs ki vigasztalljon,
A' könyvtől orozatok megne-is száradgyon.

Ezeket hogy hallák a' keserves Mufák,
Miert távozal-el, SIGMOND azt kiáltják,

B. 3.

nak hírt
eszi sig-
mondnak
halálát s'
bija a' fi-
rása.

Sietnek
minden fe-
ől a' Mu-
sák halva-
Signon-
nak halá-
lát. az az
Tudomány
szerető ifi-
ának se-
rege.

Keserves su-
vásul em-
liti halálát
az Ezerf-
ség a' Tu-
domány-
nak Isten-
Aszfzo-
nya.

Nincsen
már a' Tu-
muloknak
oly derek
fantom.

A' tudó-
mányok
zokogva
jajgatnak.

Svada.

Gramma-
tica sir.Poësis
gyászban
borult.Logica
jajgatPhysica
siránkozik.Az Astro-
logia bán-
kodik.Theologia
sehajtozik.Az egész
bölcség

Svada leg-elsőben kiálttya meg-foszták,
Az én ékességem, s' szépségem el-vonták.
Sir a' Grammatica nincsen már Tutora,
El-távozott néki ki volt jo Fautora,
Minden reménsége nézett csak SIGMONDRA,
Azért már szemei gyorsak a' sirásra.

Apollo tárháza gyönyörű Poësis,
Már gyászban bé-borult nincsen vigsága-is,
El-hadták lantokat a' szép Cáoconak-is,
Cltheráját tőtte le Terpichore-is.

Logica jajgattya az ő Mecenását,
Miert távozal-el! ujjt্যা irását,
Nem várhattya többé semmi vidulását,
Ugy kiálttya SIGMOND, SIGMOND Patronusát.

Jaj, Physica mondgya nekem hová legyek,
Szerelmes SIGMONDOM nem tudom mit tégyek,
Te el-mented után én már miként éllyek,
Ez után, ő SIGMOND ki fejétől fügjek.

Vajha én te veled most edgyütt lehetnék,
Kellemetes SIGMOND, el-hittem élhetnék,
Nagy örömben, szívem tudom meg-enyhódnék,
Sirás miatt könyvem árjában nem űlnék.

Az Astrologia buba merult szívvel,
Zokog, alig tzolhat nincsen semmi kedvel,
Panaszolkodik s' nem gondol már éltevel,
Mivel el-távozott kivel volt örömmel.

Keserves jajját a' szent Theologia,
Nem titkolható-el hogy nincsen SIGMONDGYA,
Ki volt ő nékie serény gyakorloja,
S' szorgalmatossággal valo halgatoja.

Jaj SIGMOND ki voltál e' szent tudományban,
Igen áhétatos, elő mozdításban
Sórény, és vigyázo a' Scienciákban,
Sokszor elől jártál a' Triumfálásban.

Pallás Istenaszfzony azonban érkezék,
Jajgatással mindgyárt igyen emlekezék,

Minden

Minden kedvem SIGMOND; nagyon Siránkozik
Jaj miert hagyál-el! sürűven könyvezék.

Sok ezerek közzül te bizonyásg lehetcz,
Sok ezerek közzül de elég-is lehetcz,
Hogy engem kedveltél s' tudom most-is szeretcz,
Tégedet szívemben azért elmém fel-metcz.

Miként el-távozott Gerlicze ő fiát
Keferven sirattya, Bölcselég magzattyár,
Szintén ugy ohajtya szerelmét SIGMONDJAT,
Astraea bankodik, szánnya Tanitványát.

Siralmas verseit hogy Pallás végezé,
Keserves énekét Bellona így kezdé,
Hadi tanácsosom tudos SIGSMUNDE,
Bánatom enyhítő kedves Philomufé.

Ez volté tetszése a' te szerelmednek,
Hogy örök bánatot hadgy az én szívemnek,
Nem lesz ujulása sokára kedvemnek,
Nem virrad viglágra napja életemnek.

Velem eggyütt gyászban én hadi eszközöm,
Miattad öltözöm, oh én vig örömdöm,
Nem szállja szívemet sok időre öröm,
Sokáig éltemben csak gyászban öltözöm.

Te voltál vig kedvem míg ez földön éltél,
Tündöklő fegyverben hogy velem öltöztél,
Eggyütt dicséretes dolgokat végeztél,
Mikor ez Világgal sokszor szemben mentél.

Alég végezheté beszédét Minerva,
Gábriel le-jöve volt Istenből hagyva,
S' keserves Musáknak vigasztalást hozna,
Gábriel érkezék égből vigadozva.

Kegyes tekéntettel Isten-aszfzonyokat,
Ekképp vigasztalá siralmas Nymphákat,
Ne jajgatatok bár kegyes SIGMONDTOKAT,
Vegyétek előbbi ti vigaságtokat

Mi lehet az oka ily jajgatástoknak,
Job hajlék adatott hidgyétek SIGMONDNAK,

Vessetek

szemerkö-
dik.Igaság
kényezBellona:
az az Isten
vázak sere-
ge ohajtya
Sigmondot.Gábriel
Angyal
mind eze-
ket vigasz-
tallya ne
bankodná-
nak.

Mert Sigmund lakozik
Mond lakozik
sa menyországban.

Hová mindenkor ké-
szköszött.

Hol az örök-
kegyvendez
a' boldognak
lelkével.

Vessetek véget hát a' nagy bánatoknak,
Mert SIGMOND virága a' dicső Jესusnak.
Mennyekben lakozik Christusnak kertében,
Nem léfzen vég soha ott a' nagy örömben,
Ne firaflátok hát mert vagyon szent helyben,
Hanem tapfolyatok vigan szívetekben.

Kellemetes volt ám nálatok lakása,
Sokáig lehet de nem maradása,
Mert Jესus kertében volt hivattatása,
Hová életében volt nagy vágyodása.

Lilioma SIGMOND szentléges Jესusnak,
Vigad árnyékában az élet fájának,
Örül seregek közt mennyei Rosáknak,
S' Affyriai fok szagos Nárdusoknak.

Meg-unta már SIGMOND javait világnak,
Tetfzik csak hajléka a' szép menyországban,
Az hol dicséretet vég nélkül Jესusnak,
Mondhat: itt a' Vének szent szentet kiáltnak.

Befzédét végezvén szárnyára fel-kele,
Gábiel, s' fényessen az égbe repüle,
Musák-is ofzlának kinek hol az helye,
Egymástól bucsuzván lépének hegyekre.

Minap ez verseket egy ifjú magában
Írá, gondolván hogy nincs semmi világban,
Örökké-valo; csak vadnak változásban
Mindenek; s' bölcsesség halhatatlanságban.

Ha örökké élni kívánsz, te szeressed,
A' Tudományokat, s' a' Jესust kövessed,
Világot Virtuson kívül csak meg-vested,
A' Bölcseséget de egyedül keressed.
Világos éls bölcsé ha Christusnak elhetz,
Kinek érdemből idvességet nyerhetz,
Boldogult lelkeknek feregében mehetz,
Christusnak vég nélkül az hol énekelhetz.
Tudományt éltedben hog' hite kerested,
Első-mozdítani azt igen szeretted,
S' annak követőit első-segítetted,
Hidgyed mind örökké léfzen a' te élted.

Tested koporsóban hogy ha porrá léfzen,
Lelkedet Jესusod menybe vízi kéfzen,
Te emlekezeted mind örökké léfzen,
S' minden jo te rolad dicséretet téfzen.
Nem elmém bányása, hanem forráskút a' árá,
Vitt, hogy ez Herczegnek verseket forrára
Írték, mert míg éle volt a' Tudományra
Fő-gondgya, Tanító s' Tanuló ifjakt...
Váradon írák ez egynehány verseket,
Ezer hat száz és ötvenhat elszendőköt,
Mikoron számlálnék. Olvasd ezeket
Meg ne vésd, eléd de csinály te szebbeket.

V E G E